

La Veu d'Inca

A LA PASSIÓ I MORT DE JESUS

La sang de Jesucrist és la substància, la raó d'esser de tota la Religió cristiana, de sos dogmes, de son culte, de ses esperances, de sa alegria i de sa gloria; perquè la Religió és una aliança

entre Deu i els homos i aquesta aliança i matrimoni fou segellat amb la sang del diví Anyell, i tot contracte pert son caràcter i eficàcia si pert el segell que lo autoritza.

† Joseph Bisbe de Vich

Jesús en Getsemani

«Dormite jam et requiescite!...
«Dormiu ja i descansau!...
(Math. XXVI, 45)

Havia sonada ja l' hora del poder de les tenebres. Eren, poc més o manco, les 10 de la nit, d'aquella nit augustament solemne i memorable del *Convit Eucarístic*...

Les cerimònies pasquals havien finides ja, deixant-ne en l'ànima dels deixebles fonda recordança.

I Jesús, llavors, aixecant-se de la taula amb los demés i havent recitat tots, de drets, segons la costum judia, el final del «Hallel», els quatre salms de rúbrica, surt del Cenacle, dirigint-se al hort de Getsemani per fer oració...

Per companys i testimonis d'ella sols vol els tres deixebles predilectes, Pere, Jaume i Joan, els qui el contemplaren rodetjat de llum claríssima en el Tabor i ara han de ser testimonis de les seves penes...

La gran tragedia d'aquella nit va a comensar. Jesús pressentint que ha de ser per ell faresta, quant amb l'esperit contristat diu an els seus: «Trista està la meva ànima fins a la mort.» I dirigint-se al Pare: «Pare meu si és possible que s'allunyi de mi aquest calic tan amarg!»

Jesús està sols al principi de la seva Passió i ja troba abrumador el seu calic! Però, ¿que és lo que passa en Jesús? ¿No l'havia suspirat, pocs moments abans, amb ansies amoroses? ¿Perquè demana ara a son

Pare per no apurar-lo? ¿Que significa aquest combat interior?

Ah! Es que tot el pes de les iniquitats de la terra, l'abrumaren de cop en sec. La seva condició humana aparegué llavors totalment en la seva realitat. La divinitat de Cristo quedava eclipsada ..

El suplici major per una ànima santa és l'espectacle del mal moral, del pecat. I Jesús llavors «se carregava damunt les seves espatlles les iniquitats de tots els homos!» (Isai 43, 6 J.) Per això la gran torrentada del mal el trastornà.

¿Qui podrà imaginar-se la mortal agonia de Jesús en Getsemani? Fonc una escena indescriptible. Jesús postrat en terra, en mitg d'aquelles oliveres que com a fantasmes destacaven les seves negres siluetes an els raigs dèbils de la lluna... abandonat dels deixebles que dormien profundament..., empapada la terra i els seus vestits amb copiosa suor de sang i aigües...

Aquest passatge de l'agonia de Jesús dins l'Hort havia de esser, segurament, el més dolorós per Ell. L'abandon i indiferència fins dels seus més íntims, d'aquells que una hora abans havien jurat morir amb Ell, tenia que llatzerar, per força, la seva ànima tan altament tendre i delicada... Per tres vegades distintes cerca la consolació de sos amats, no poguent deixar de exteriorisar la amargura que sofreix el seu cor al veurer-se sol i deseparat... Més ¿ni un tan sols dels seus deixebles l'acompanyerà en aquest periode agònic?

Oh, no! Escoltem-lo dirigint-se al cap del Col·legi Apostòlic. «Simó, i tú dorms també? Ni una hora has pogut veïlar amb mí?»

Oh fragilitat de l'humana condició! Es que havien passat ja per aquests els temps en que el seu Mestre donava proves del seu poder amb triums i mirables portentosos... Es que era més còmode, per ells, i més hermós i més enlluernador, seguir a son Mestre aclamat per les turbes, o assistir a la seva gloria en el Tabor... Ara la decoració havia canviada completament. El seu esperit no del tot espiritualisat, no pot conformar-se amb l'aridesa de l'oració de Jesús, ni amb l'austeritat de la seva penitència. I per això els seus ulls se carreguen i s'entreguen a un somni tranquil i plàcid, abandonant al seu Mestre...

Però Jesús no pot sofrir per més temps tanta desconsideració, tanta fredor, tanta ingratitud, per part d'aquells, únics de qui poria rebre consolació humana. I llavors dels llavis del Salvador no pot menys de sortir, mesclada amb compassió i ironia, una reprensió i una queixa ben acentuades, quant los diu: «Dormite jam et requiescite!... dormiu ja encara i descansau!» Que fonc dir-los: Mirau quant tristement contrasta vostro somni, vostra tranquilidat amb el desvetllament i activitat del meu inimic que no's dona repòs per entregar-me a la mort!..

Aquest cuadro de l'agonia i desampar de Jesús en l'Hort de les Olives seguex avui encara, lectors. Jesús, i la seva Iglesia, són combatuts pels mals. ¿a on son els seus deixebles que mostrin cara per ell? Ah! molts dormen i'estàn tranquils. Avui se fa guerra a Cristo amb la premsa, amb l'en-

senyança, amb la política, amb l'acció social... Aont son els seus defensors? ¿Quina reprensió merexerien de Jesús molts de catòlics d'avui, acomodaticis, apàtics, incommovibles, davant els interessos de Cristó?

«Dormite jam et requiescite!... dormiu encara i descansau! ..—sembla repetir-mos en aquets dies Jesús—mentrestant els meus inemics vetlen i maquinen plans contra mi... mentrestant augmenta el número dels que encara m'entreguen i me neguen i me venen...

«Dormite jam et requiescite!...

J. AGUILÓ Pvre.

Inca 14-4-16.

LA TRANSFIGURACIÓ

Un incendi d'amor és la montanya. Jesús, sol resplendent que l'encenia, a Pere i Joan que hi són en companyia, de lluissors d'estels de tots els banya.

El raig de llum que tal bellesa entranya d'Elías i Moisès el pas s'obria: lo mon en resplandors del cel florí, a Crist gloriós a'sant fulgent peanya.

¡L'aurífica visió s'és esboirada! I en éxtasi'ls apòstols, se'ls fongueren profetes i clarors, com un desvari.

Mes, d'eixa exelsa gloria l'áurea entrada per als humans obrir-la s'estengueren sos brassos d'una creu, desde'l Calvari!

Martí Genis i Aguilar

CANÇO A LA VERGE DELS DOLORS

Dolça Verge, tota en plant,
puix és mort el vostre Infant
i ploreu de tot lo dia,
vinc a fer-vos companyia.

Jo no puc, Mare de Deu,
dà a Jesús el llenç de neu
que mortalla li seria:
amb la desta el sollaria.

Jo no venc, Dòna planyent,
amb l'essencia benolent:
s'ha malmès, Verge Maria,
de la meva lleprosia.

Jo no servo el nou penyal
on Jesús, fill Eternal,
per tres jorns reposaria:
he pecat, Verge Maria.

So per Vos un nou coltell
i una ofensa a l'àngel bell;
mes en tanta doloria,
que jo us faci companyia;

Sol i estrella seus ha fos,
negra Verge dels Dolòs;
si gosava i la cullia,
de tot mal em guariria,
una llàgrima de Vos.

Josep CARNER

PLORANS PLORAVIT IN NOCTE

Dalt del Calvari—la Verge pura
son Fill santíssim—veia espirar...
Prest ja'l rebia—la sepultura
i desolada—sense ventura
Ella vel lava—son reposar.

La nit passava—la nit oscura...
La ciutat calla—dormint arreu...
Del vell Calvari—damunt l'altura
s'aixeca augusta—la santa creu...
Ni una estrella—pel cel fulgura
la lluna amaga—sa lluentor...
Llavors frista—dins la foscura
Maria exhala—plants d'amargura
plants de dolor
vora'l sepulcre—de pedra dura
qui guarda presa—sa dolça Amor.

Fra Rosselló

LES CAPERUTXES

EN LES PROCESSIONS DE LA SETMANA SANTA

L'any passat s'introduí a les processons de setmana Santa la costum d'assistir-hi un estol ben patètic de caperutxes que enguany serà augmentat amb nous penitents.

Perque la Ciutat, puga assolir-ne llur significació, creim que nostros llegidors veuràn amb gust el present article que fou publicat damunt «Mallorca Dominical», per Mn. Joan Bta. Ensenyat, suprimint algunes parrafades que parlen de abusos, per no tenir lloc a Inca.

Qué signifiquen les caperutxes? qué representen aquests vestits en actes tan solemnes i piadosos com són les processons de Setmana Santa? quin és son origen? si no tenen raó d'esser, per què les tol'eren i no les suprimeixen?

Aquests vestits de penitencia recorden l'origen dels antiquíssims *Sacs de Cicilia*, amb que's vestien els hebreus i també els primitius cristians en hores de sentiment i mortificació.

S'anomenava *cilici* en temps primer una roba gruixada i molt comuna, per l'estil del *xamelot* (1), més ordinari encare, feta amb pel de camell o de cabra, d'un color fosc o negre, que per haver-la començada a teixir a *Cicilia*, ciutat d'Asia menor, prengué'l nom de *cilici*.

D'aquesta roba comuna i forta se'n serviren els antics per fer sacs, vestits per els esclaus, mariners i soldats. Els hebreus ne feien unes túniques, estretes, com a sacs, ubertes a cada costat, que se fermaven a la cinta amb una corda i les se posaven en temps de dol i els dies de penitencia o quant les sobrevenia una gran calamitat, per mostrar publicament son dolor i al mateix temps per mortificar sec carns amb lo contacte d'una roba tan aspre. D'aquesta costum ne trobàm molts d'exemples a la Bíblia, desde *l'indutus est cilicio* de Jacob, quant li mostraren la túnica de son fill Josep tota tacada de sanc, fins a les darreres planes del Nou Testament.

(1) En els inventaris dels sigles XV i XVI a Mallorca hi trobàm sovint moltes pessas de vestit de *xamelot*.

Dels primius monjos cristians ni havia que no duien més hàbit que'l *cilici*. D'aquí se donà'l nom de *cilici* a altres objectes fets per mortificar el cos; així és que s'anomena *cilici* un cinturó fet de pel o de serres aspres i raspallosos que solen dur davall sos vestits, just damunt la carn, els relligiosos i altres persones qui's volen mortificar en Jesu-Crist; també dèim *cilici* a un teixit de fil de ferro, que s'ajusta a diferents parts del cos, perque per poc moviment que's fassa s'afiquin dins la carn ses puntes.

Continuació, o millor imitació d'aquells *sacs de penitencia*, o *cilicis* dels hebreus i dels antics cristians foren les *túniques* que començaren a dur en les processons de Setmana Santa.

Temps enrera solien anar an aquestes processons i a altres actes de penitencia, uns devots que s'anomenaven *disciplinants*, núus de cinta en amunt, qui pel carrer se daven bons cops de disciplines o s'açotaven forment fins que les espatles les ratjavén sanc.

L'origen d'aquesta mortificació s'atribueix a les predicacions de S. Antoni de Padua, devers l'any 1225.

En aquesta pràctica s'hi va mesclar qualque abús, que mogué al célebre Joan Gerson a escriure quantre ella i an a que devia voler posar remei Sant Vicens Ferrer quant establí, segons conten, que'ls disciplinats duguessen un túnica blanca i anassen cara tapada.

Devers l'any 1260 aparegueren també a Italia altres penitents que s'açotaven publicament d'una manera horrible. Anaven, lo mateix d'aquells, núus de cinta en amunt, el cap i la cara tapats perque no los coneguessen, amb una mà deien una creu i amb s'altres unes correiges, com-e disciplines. S'açotaven per les espatles fins que duien l'esquena plena de sanc i al mateix temps imploraven misericordia de Deu cantant la passió i mort del Redentor. D'Italia s'extengué aqueixa costum per Alemanya, Polonia i altres regions.

Amb aquesta penitencia s'hi mesclà poc a poc la superstició i fins i tot l'heresia. Deien els disciplinats que ningú poria ser absol de sos pecats si no feia aquella penitencia, i que amb ella bastava la confessió i absolució d'uns amb los altres, encare que fossen llecs o seglars; d'aquests errors ne vengueren altres que no foren menos graves i extravagants i per això hagueren de prohibir aquelles penitencies amb excomunionis i altres penes.

Continuació o transformació dels antics *sacs*, *cilicis* o *vestits de penitencia* són les *túniques* negres amb collar blanc i cinturó i els vestits de *caperutxa*. Aquesta forma nova que mos vengué d'Italia i principalment de Roma, no ha sufrít gaire variació; però s'ha de tenir en conta que come vestits de penitencia i mortificació foren introduïts. Eren comuns, sense cap adorno, i cenyint la cinta amb una corda i anant peu descalç mostraven l'esperit de mortifi-

CONCERT TORRANDELL

Tenim especial complacencia en anunciar al públic que'l notable pianista nostro compatrici D. Antoni Torrandell, cedint a la invitació de la Junta Directiva del Círcol d'Obrers Catòlics, donarà un concert a Inca, a la sala d'espectacles de dita societat, per les vinentes festes de Pasco. Probablement serà la segona festa.

Es d'esperar que la ciutat d'Inca sabrà ap'preciar en lo que val la labor de l'inspirat artista, assistint a dit Concert i honorant al célebre Paisà, que ja és una glòria del poble, que'l vé neixer.

Retgirán els següents preus:

Entrada de preferencia ptas. 1'50	Entrada General . . . ptas. 1'00
« « per a soci « 1'25	« « per a soci « 0'75

cació. (2) Entre nosaltres preñen el nom ben expressiu d'*açotants*. Fos que no s'acostumàs açotar-se per los carrers, o lo més provable, que quant fonc privat que així ho fessen, per no perdre aquest acte de tant gran mèrit, la pietat que és enginyosa ideàs aquest altre medi, és lo cert que després de la processó, anaven els açotants a ca'n Coll, una casa d'aquí a on ara és la plassa, i allà s'açotaven una bona estona, sense tenir més testimoni que'l mateix Deu. D'aquí sens dupte prové l'adagi: *Caduscú a ca-seva i els açotants a ca'n Coll*.

Vagin nostros penitents amb esperit de penitencia a les processons de Setmana Santa, cantant el missèrere o resant el rosari i daràn un espectacle edificant davant el poble, com heu feren antany, i donant proves d'amor a Jesús crist que morí per la salvació del món.

Para los empresarios del Teatro de Inca

Muy conocidas son las tendencias inmorales que predominan desde hace muchos años en las representaciones teatrales. No creemos que el Teatro en si moralize ó desmoralize a un pueblo pero en nuestro modo de sentir es un elemento importantísimo que contribuye a la desmoralización cuando lo halla dispuesto a ello.

El teatro debe ser una escuela practica y servir de guia en la vida civil, sin que los directores tengan necesidad de encerrarse en los límites de una enseñanza moral; aunque sería desde luego digno de loa y alabanza, quien supiera conciliar con la educación social una tendencia constante de moralidad en las representaciones teatrales.

(2) En la tela qui tapa el *nicho* de la Capella de la Sanc hi ha pintades dues caperutxes ajonellades amb actitud d'açotar-se: duen casi tota l'esquena destapada i mostren la carn ja alterada per los açots. Deuen esser preses del natural, talment com anaven el temps que fou pintada la tela.

No deben los directores de teatro, lo mismo que ciertos autores dramáticos sacrificarlo, todo a la obtención del aplauso del vulgo, según la máxima que en son de crítica escribía Lope de Vega.

Y escribo por el arte que inventaron Los que el vulgar aplauso pretendieron; Porque, como los paga el vulgo, es justo Hablarle en necio para darle gusto.

Tampoco pueden los directores de teatro prescindir de la alta misión educativa que les está encomendada para sacrificarlo todo al resultado exclusivo del producto en la taquilla, sinó que es necesario, sobre todo en los actuales tiempos de *cine*, poner sumo cuidado para evitar que pueda el teatro convertirse en cátedra de deshonestidad y desvergüenza, halagando los más groseros instintos de un público en vías de corrupción.

Esto es lo que debe evitarse y tenemos derecho á esperar que lo evitarán los actuales empresarios de nuestro teatro en Inca.

Tenemos noticia de que recientemente dieron estos señores un traspié; pero atendiendo á los buenos deseos que les animan y á la cultura que les reconocemos, es de esperar sabrán evitar tropezones, que en modo alguno tienen justificación, cuando se atiende de un modo debido a la alta misión que les está encomendada en el sentido de educar recreando y recrear sin desmoralizar.

RECAREDO.

Ecos políticos

Se han efectuado ya las elecciones generales de Diputados á Cortes. Comentemos a vuela pluma su resultado.

Por el artículo 29, ó sea, sin lucha, fueron proclamados unos 145 Diputados. Con lucha simulada ó real, han sido elegidos los restantes 261 representantes parlamentarios que tomarán asiento en el Congreso.

En el futuro Congreso, tendrá el Gobierno liberal que nos rige una gran mayoría de Diputados. En España los Gobiernos siempre tienen mayoría en las Cortes, porque tienen en su poder los resortes precisos para fabricársela, y

porque háy muchos distritos, como los de Menorca é Ibiza, que eligen Diputados conservadores si el Gobierno es conservador, y liberales si el último es liberal.

Tampoco nos ha sorprendido que los conservadores del Sr. Dato hayan sacado unos 85 Diputados. No hay que olvidar que han estado en el Poder más de dos años efectuando dos elecciones municipales y unas provinciales, y que disfrutan de la protección del Gobierno. Si los liberales no hubiesen luchado coaligados con los datistas, éstos no tendrían la mitad de los Diputados que tienen.

De las demás minorías que integrarán el futuro Congreso, la más numerosa será la maurista. Han triunfado en los comicios unos 20 candidatos mauristas. Hasta que se hayan discutido las actas en el Congreso, no se sabrá el número exacto, pues, parece que, con chanchullos, se trata de escamotear las actas de D. Juan Vitorica (Madrid), del Sr. Arribas (Cuenca), y del Sr. García Blanes (Almería).

El triunfo de los mauristas ha sido importantísimo, pues, hay que tener en cuenta que luchaban contra la coalición de los partidos datista, liberal, demócrata y reformista, y que ya hace siete años no han tenido los resortes del Poder.

Muchos de los candidatos mauristas que se presentaban con el único objeto de que el pueblo ejercitara sus derechos de ciudadanía, han obtenido nutridas votaciones.

Por el distrito de Mallorca han sido elegidos Diputados a Cortes:

- D. Antonio Maura Montaner.
- D. José Socias Gradolí, conservador.
- D. José Cotoner Allende-Zalazar, Conde de Sallent, conservador.
- D. Alejandro Rosselló Pastors, liberal.
- I don Valeriano Weyler Santacana, liberal
- Ha sido derrotado D. Juan Valenzuela Alcarín.

La ciudad de Palma rindió, el domingo último justo tributo de gratitud y de admiración á su hijo ilustre D. Antonio Maura. En todas las secciones del interior de la ciudad, obtuvo el Sr. Maura mayor número de votos que los demás candidatos. En algunas, obtuvo doble, triple y cuádruple número de votos.

Tanto es así que, a pesar de que en los arrabales de la capital se repartieron el censo los caciques, y en Son Sardina se adjudicaron 300 y pico de votos á los candidatos datistas y 10 tan sólo al Sr. Maura, éste, en junto, tuvo 800 votos de mayoría sobre el Sr. Rosselló que es el que obtuvo más votos de los demás.

También triunfó el Sr. Maura, obteniendo votación superior á los demás candidatos, en la ciudad de Sóller, y en las villas de Alaró, Artá, Calviá, Santa María y San Juan.

Los votos obtenidos por el Sr. Maura en todo el distrito, ascienden a la cifra de 25.752; ocupando el cuarto lugar de los cinco Diputados elegidos, cuando en justicia le correspondía el primero.

SÉNEN MIPF.

Cronico d'Inca

Dia 8—An el corté se fa la Jura de banderes dels soldats que han presa la instrucció militar. Celebra Missa de campanya el capellà Castrense Mossen Antoni Vila i després es precedí al jurament besant l'espasa i la bandera en creu els reclutes. Tot baix l'ordre del Coronell Sr. Romero.

E-hi assitiren les autoritats i se serví un ranxo extraordinari als reclutes.

—D. Antoni Barceló cap de la Policia mos diu que vigila pel tren; i en veure vestal que vé la s'en fa menar a la cortera i amb el primer tren que passa los dona el passa-port.

Ja ens agrada aquesta bona obra que fa, Deu l'e-hi pagarà.

Dia 10—Se llicencien molts de soldats i es donen llicències temporals del Regiment d'Inca, de manera que en aquesta guarnició per molt si queden en servici una corantena d'homos.

—Sa rifa de xots i mens està a l'ordre del dia. Tota aquesta corema cada dia s'en han sorteat sis o set d'animals de llana i la gent que hi du un frenesí espantós, qualche dia a les nou del matí ja s'han venuts tots els billets.

—Mos refereixen un cas que per lo estrany per no dir *estrambòtic* mereix esser consignat en aquestes cròniques.

Un dia d'aquests, un foraster casat amb una inquera, que deien que era mort i que sa dona n'havia dúit dos anys de dol, s'entregà a ca sa sogra, i aquesta, no'l reconegué pel seu genre, diguent que En Ramón era mort i que era mort i que sabien que lo havien mort a punyalades. Al demanar-li per la seva filla, dona d'ell, li contestaren, sa sogra i sa cunyada, que no sabien per on parava, i en Ramón tengué que tornar-se'n en busca de la seva costella.

Altres persones l'enteraren que la seva muller era a Palma per cuidar del seu filló que estava malalt a l'hospital.

No se sab si s'esposa l'haurà reconagut pel seu homo.

Comentaris, a gust dels lectors.

Dia 10—A Inca les eleccions de diputats a Corts foren simulades; segons la composura dels partits intel·ligenciats, les urnes donaren els vots següents:

D. Antoni Maura Montaner	705
D. Josep Socias Granali	604
D. Josep Cotoner, Compte de Sallent	604
D. Alejandro Rosselló Pastors	1005
D. Valerià Weyler Santacana	1005
D. Joan Valenzuela Alcarin	14

S'han fets molts de comentaris respecte els vots que s'han donat al Sr. Maura per creure que hagués tenguda més votació anant a la lluita. Però en lo que no cab dupte, és que'l Sr. Valenzuela, n'ha sortit ben perjudicat de la componenda, puis sabem de moltíssimes personas que feien comptes votar-lo.

Dia 14—Després de cinc dies d'exercissis espirituals, donats pel Sr. Ecònom han celebrada la comunió solemne 71 nin i 72 nines.

L'acte ha revestit extraordinari solemni-

dat. Hi ha haguts místics cants i fervoroses plàtiques. Feia goix veure les nines, unes vestides de Verge i altres que estranaven la manteta i els nins amb sos vestits flamants de trinquis que retrataven satisfacció i alegria a ses cares per la religiositat que inpregnava son esperit.

S'ha feta la renovació de les promeses del bautisme contestant els nins amb veu clamant a les preguntes de renunciar satanàs que los ha dirigides el Sr. Ecònom.

Aqueix, o sia Mossen Miquel Llinàs, los ha regalada una grossa enseimada a cada un, i els directors de les Escoles i col·legis una hermosa estampa de primera Comunió.

—Avui s'han bareiat els dos pexeters i, essent impotents els municipals per fer-los callar, e-hi hagut d'anar el Sr. Bal·le, i los ha dit que'l primer que tornaria sentir el treuria de sa pexetaria.

VARIES

Per respecte a la santedat de la Setmana Santa, an aqueix número dedicat a la Passió de Jesucrist, hem dexat per a temps de panades un envinegrat p'Es Barbó.

En la sessió de l'Ajuntament dijous passat se tractà de moltes coses. De tomar la

Cortera, de l'axamplament de la plassa Major, de fer la Cortera de grans allà on és l'Escorxador públic, i finalment sols s'acordà que D. Pere Deputat fes un plà per fer un Escorxador nou.

Si un tenia temps i no temés esser molest an els polítics.... ¿quants d'articles poriem fer damunt tot això?

funcions Religioses

SETMANA SANTA A SAN FRANCESC

Diumenge de Ram. A les 9 i mitja. Bendició de rams, processó i ofici de la diada en la *passio* cantada.

Dijous Sant. A les 8 i mitja, Missa solemne amb comunió general i processó al Monument.

A les 3 i mitja del cap-vespre, Matines i Laudes. El temps que passarà la processó se cantarà el *Misserere* a 4 veus i l'*Adoramus te*, d'En Remondi.

A les 10 i quart, L'Hora Santa amb meditació i cant.

Diverres Sant. A les 8, l'adoració de la Vere-Creu i demés ceremonies del dia.

A les 7 de la nit, Soledat de Maria amb meditació i cant.

Dissapte Sant. A les 7 i mitja, comensaran les funcions del dia. A la missa de glòria se donarà la comunió.

Dia de Pasco. A les 7, missa solemne amb breu plàtica de la festivitat.

SASTRERIA

—DE—

MANUEL PLAZA

VISTE BIEN Y BARATO

VERIFICA LAS PRUEBAS A LA HORA DE HACER EL ENCARGO

BONITA COLECCION DE

GÉNEROS PARA TRAJE Y ABRIGOS

Se liquidan calcetines,

corbatas, tirantes ligas.

Calle CADENA esquina a Plaza Sta. EULALIA

(ANTIGUA CONFITERIA ROSSELLÓ) PALMA.

Gran assortit de Devocionaris

Una verdadera verietat de gusts i preus

propis per regalar an els infants de 1.ª Comunió

Desde 15 cèntims de pesseta fins a 8 pessetes l'exemplar

A LA LLIBRERÍA DEL CARRER DE LA MURTA